

קלא:

רבי אליעזר דמילה פרק תשעה עשר שבת

תורה אור השלם

1 ולקחם לכתב כיום
הראשון פיר עץ הדור כפת
המרים ונתן עץ צבת
וערבין חל ושמחתם לפני
י' אליהם שבעת ימים:
ויקרא כג ב
2 כסבת השבוע שבעת
ימים כל האנדר בישראל
ישובו בסבות: ויקרא כג ב
3 ובחמשה עשר יום
לחודש הזה תג ושמחת ל'
שבועת ימים מצות
והאכלו:
ויקרא כג ו
4 דבר אל בני ישראל
לאמר בחמשה עשר יום
לחודש השבועי הזה תג
השבוע שבעת ימים ל':
ויקרא כג ז
5 ובחודש השבועי באחד
לחודש מרחשון קריש יהיה
לכם קל מלאכת עבודה לא
תעשו יום תרועה בפרק
לכם:
כדבר טו א
6 והעברת שופר תרועה
בחודש השבועי בעשר
לחודש ביום והקפרים
העבירו שופר בכל
ארככם:
ויקרא כג ח

מוסף רשי

ביום אפילו בשבת.
ששם כל המלאכה עבודה לא
תעשו יום תרועה בפרק
לכם:
כדבר טו א
6 והעברת שופר תרועה
בחודש השבועי בעשר
לחודש ביום והקפרים
העבירו שופר בכל
ארככם:
ויקרא כג ח

כדאיתא בפ"ק דיבמות (דף א.) ו"ל דהכא הכי גמרי מה מצינו דהנך
שמלות ונהגות בשבת ומכשיריה דמו שבת אף כל שמלות ונהגות
בשבת מכשיריה דמו שבת הלכך לא שייך למילף מכבוד דהיינו המלואה
עלמה ולא מכשיריה דשחוט לי בשל לי היינו כיבוד עלמנו כשממקן
לו מחללו והבינו נמי הו' מלואה אחת
שלו הקדוש ברוך הוא לבנות בית
המקדש: ס"ד"א נילף שבעת ימים
משבעת ימים בסוכה. וא"ת היכי תסיק
דמעתיה לדון ג"ש הא אין אדם דן
ג"ש מעמלם אלא"כ למדה מרבו וי"ל
דשבת צלמלם ניתנה למדרש:
קמ"ל. ולא ידענא השתא האי
שבעת ימים למאי אמיא
דאע"ג דדרשין בפ"ק דפסחים (דף ה.)
מה שביעי שביעי לחג אף ראשון
ראשון לחג הא איכא למדרש משבעת
כלל ימים:

שכן טעון איבעה מינים. אף
על גז דעומר ושתי הלחם
נמי מצינן עמלן עמלן ויין לניסוך
ושמן למנחות שאני ד' מינין שגולגל
דמעטין זה את זה דאמר בפרק
הקומץ (מנחות דף כ.) ופסקה התכלת
(שם דף מה:) [למירין] הכבשים אין
מעטין לא את העומר ולא את שתי
הלחם (והיינו טעון ד' מינין שאין מלות
לולב כלל כלל ד' מינין אצל באלו יבולה
ליות מלוחן כלל ד' מינין. הר"ב
פיר"ת: א' בעיניו ב' הכא לא
דייקא תלמודא למילף מצינייהו דהכי
אורחיה תלמודא וימנין דייק וימנין
לא דייק ואי הוה דייק הוה משכה
פיר"ת הרב פיר"ת א"ר מילתא דאיתא
במה הגז טרם וכתב לה קרא כמו
מילתא דאיתא בקל וחומר והאי דקאמר
תלמודא ניכחור רחמנא כהאי וחימי
אידך מינייה פירוש ומאי לריך קרא
היינו משום דאי כלל מה הגז הוה
מזי למילף הך מלואה מאידך לא הוה
כח רחמנא קרא כיון דהוה פשוט כל
קך דלא דמי למילתא דאיתא בק"ו
דהוה פשוט יותר: **שבעת ימים** (ו)
בא"ב. מופנה הוה משני לדדים גבי
לולב לא איתערך דאע"ג דדרשין ימים
ולא לילות מיהו לא הוה לריך למיכתב
שבעת כלל דהוה מזי למיכתב ושמחת
לפי וגו' כימים והוי לשון שבעת
מיותר לג"ש וא"ת ור' אליעזר היכי
דרש ימים ולא לילות כיון דאית ליה
ג"ש היא גופה קילף מסוכה מה להלן
ימים אפילו לילות אף לולב ימים ואפי'
לילות ויש לומר דלית לן למילף בג"ש
מילתא דלשון ג"ש גופא מוכחא דאיתו
כן דימים משמע ולא לילות:

ואי מסוכה שכן נוהגת בא"צות
בבימים. משמע דנצי למימר
חאמר במנה שחינה נוהגת בלילות
כבימים ואדברה עיקר מלואה בלילה
הראשון שנאמר בערב תאכלו מצות
(שמות יב) והכי הוה מזי למימר שכן
נוהגת בימים ובלילות:
נפקא ליה בביום הכפורים.
וגמרינן מהדדי דדרשין
גראש השנה (ש) שיהו כל התקיעות
של חודש השני שעות כפירס
קונטרס ורצון סגרי דלא שייך
לאקשויה אלא לומר עסקר תקיעות
יהיו שוין דלענין סדר תקיעות מיימי

כל שפסא ומניה הוא. וכיון שיש לו טלית בכל יום משמחה כלל צ"ע
עובר בעשה * ואפילו מונחת בקופסא הלכך כל יומא רמיא מלואה
עליה: הואיל ובידו לפסקיה. ונפקי מרשותיה ולא עליה רמיא
מונחיה: אי מעומר ושתי הלחם. וגמר במה מצינו: **ביום ואפילו**

כשבת. מדלא כתיב גראשון לדרשא
אחא בכל יום שוה ראשון לחג:
ולמאי. איתערך לרצויה להאי ואפילו
בשבת אי נימא לעטול דמשמע
קרא לקיחה טלטול בעלמא הוה
ועדין נמתן מורה לא נאסר טלטול
דאיתערך קרא למישרי להאי: אלא
למכשיריו. דאסורא דאורייתא הוה:
מה להלן ימים ואפילו לילות. כדלפינן
במסכת סוכה (דף מג.) **ולכנס**
רחמנא כלולב. דמכשירין דהו:
וניסו. עומר ושתי הלחם מיניה
ולמה ליה דכתיב בכולו: אי
מלולב. במה מצינו מלולב שוה
מלואה ומכשיריו דוחין אף סוכה שהיא

מלואה ומכשיריה דוחין: **גמר' ו' ימים**
כ"ו. ובג"ש אחי ליה. ואע"ג דאיתא
מופנה משני לדדים דהא גבי לולב
חד שבעת ימים הוה דכתיב ודרשין
לר' אליעזר למעטוי לילות כיון דגלי
רחמנא בעומר ושתי הלחם לולב
גילוי מילתא בעלמא הוה ולא פריקין
עלה. גימנוס (ו) **וניסו הכך**. עומר ושתי
הלחם מיניה: אי מסוכה שכן **נוהגת**
כלילות כבימים. ואילו מלולב
הראשון חונה ומו לא כדאמרין
בפסחים (דף קב.) **ונכנסו רחמנא**.
כדאיתא במנה וגמרינן הך כולו
מיניה: **בנשים כבאנשים**. כדלפינן
בפסחים (ד' מג.) לא תאכל עליו
חמץ שבעת ימים וגו' כל שיטו בכל
תאכל חמץ ישו בקום אכול מזה
וגשים איתנהו בכל תאכל חמץ דכל
מצות לא תעשה בין שהומן גרמא
בין שאין הומן גרמא חייבת לאסוקי
סוכה ולולב דליתנהו בנשים דמנות
עשה שהומן גרמא היא: **ולמאי**.
האי קרא הוה מילתא דמרושה אחת
למישרי בשבת אי לתקיעה לא
איתערך דאפילו תקיעת הרשות לית
בה אסורא דאורייתא: **מלאכס**
עבודס. של טורח: **וגמרי מהדדי**.
במסכת ראש השנה (דף לג.) שאין
תלמוד לומר כדאש השניע"ל דהא
בכמה קראי כתב לן דיוה"כ כדאש
השניע"ל מה מ"ל כדאש השניע"ל שיהו
כל תרועות משל חדש השניע"ל שוה:
נפערטו עבדים לבסיהם. קריאת
דדור דיוכל תלוייה בה הלכך
תשיבא: אי מלולב. מאתח מטינן:
כדאמרין. איכא למיפך בכל הך
חדא דז' חמור האמור בה לעיל:
שאש

מביעי ליה ביום ולא בלילה ור"א ביום ולא בלילה מנא ליה נפקא ליה
מביום הכפורים תעבירו שופר בכל ארצכם וגמרי מהדדי וליכתוב רחמנא
בשופר וליתו הך וליגמרו מיניה מתקיעת שופר דראש השנה ליכא למיגמר
שכן מבנסת זכרונות של ישראל לאביהן שבשמים מתקיעות [שופר] דיוה"כ
ליכא למיגמרי ד' דאמר מר תקעו ב"ד שופר נפמרו עבדים לבתיהם ושדות
חוזרות לבעליהן: (אמר מר) מילה וכל מכשיריה דוחין את השבת דברי
רבי אליעזר מנא ליה לר"א הא אי מכולהו גמר כדאמרין ועוד מה להנך
שכן

לה התם אכל לומר דיום ודאי לא איתקש ד"כ ומנס איתו שוה שוה כדאש חודש וזה בעשור לחודש:
והתניא

מסורת הש"ס

(א) ופי' חפזות מנחות.
ד"ה טלית. (ב) סוכה מה.
(ג) לעיל ק"ו: ע"ש ד"ה ט"ז.
(ד) ד"ה ט"ז: (ה) ונכנסו שוה.
(ו) ויקרא כה. (ז) פי' מהרים.
(ח) וכלאיתא כ"י: התכלת
(הה"ל) (ט) דף לג.).

הנהגות הב"ח

(א) נצי נילף שבעת ימים
משבעת ימים מסוכה:
(ב) שם אלא נמר שבעת ימים
משבעת ימים מלולב:
(ג) ימים ד"ה גמר ו' ימים
וכי' גימנוס הס"ד ואח"כ
מ"ה ונכנסו רחמנא
בהדדי בסוכה וימי סך
עומר ושתי הלחם ולולב
מיניה: (ד) חו"כ ד"ה שבעת
ימים משבעת ימים מלולב
מופנה הוה משני לדדים רבתי
לולב נמי לא איתערך:

גליון הש"ס

רש"י ר"ח כל שבעת ימים
ואפי' מונחת בקופסא. פי'
מנחת דף מד פ"א חו"כ
ד"ה טלית: תוס' ד"ה קמ"ל
ויא' ידענא. כעין זה לעיל דף
ק"ח ע"כ מדי' ח"ו ה"ו
פ"ג:

רבינו חננאל

הואיל ובידו להפיקין. פי'
כי תעביד הוא חובת הבגד.
ויזין שהפיקי איתו בבגד.
וכן הובא ביבוא ב'.

